

La Colònia de Castors

El Quadern de construccions



Educar en la llibertat des de l'escoltisme

© **Acció Escolta de Catalunya**

Carrer d'Avinyó, 44, 1r pis

08002 Barcelona

Telèfon: 936 011 643

Fax: 933 429 048

Email: accioescolta@accioescolta.org

Web: www.accioescolta.org

Assessorament lingüístic: Montse Alba i Enric Vaquer

Fotografies: Fons documental d'Acció Escolta de Catalunya

Il·lustracions i dibuixos: Cristina Bueno

Disseny i maquetació: Guadalupe Gaztañaga

Impressió: GAM Serveis Reprogràfics

ISBN: 84-87064-42-6

1a Edició. *Castors. El quadern de construccions*

S'autoritza la reproducció total o parcial d'aquest document per qualsevol mitjà o procediment informàtic, i la distribució d'exemplars de forma gratuïta, així com l'exportació o importació sempre i quan se n'indiqui la procedència. Aquest és un document al servei de l'educació popular i l'associacionisme educatiu elaborat per joves de manera voluntària.

Aquest llibre ha estat imprès amb materials que respecten el planeta Terra.

Benvingut/da i en bona hora a la Colònia!

Aquí som totes i tots amigues i amics, ens agrada jugar plegats i compartir una pila de coses...

Em dic _____

Visc a _____

El meu telèfon és _____

La meva escola és _____

La Colònia

Els castors són els meus companys a la Colònia

Es diuen _____ **Els seus telèfons** _____

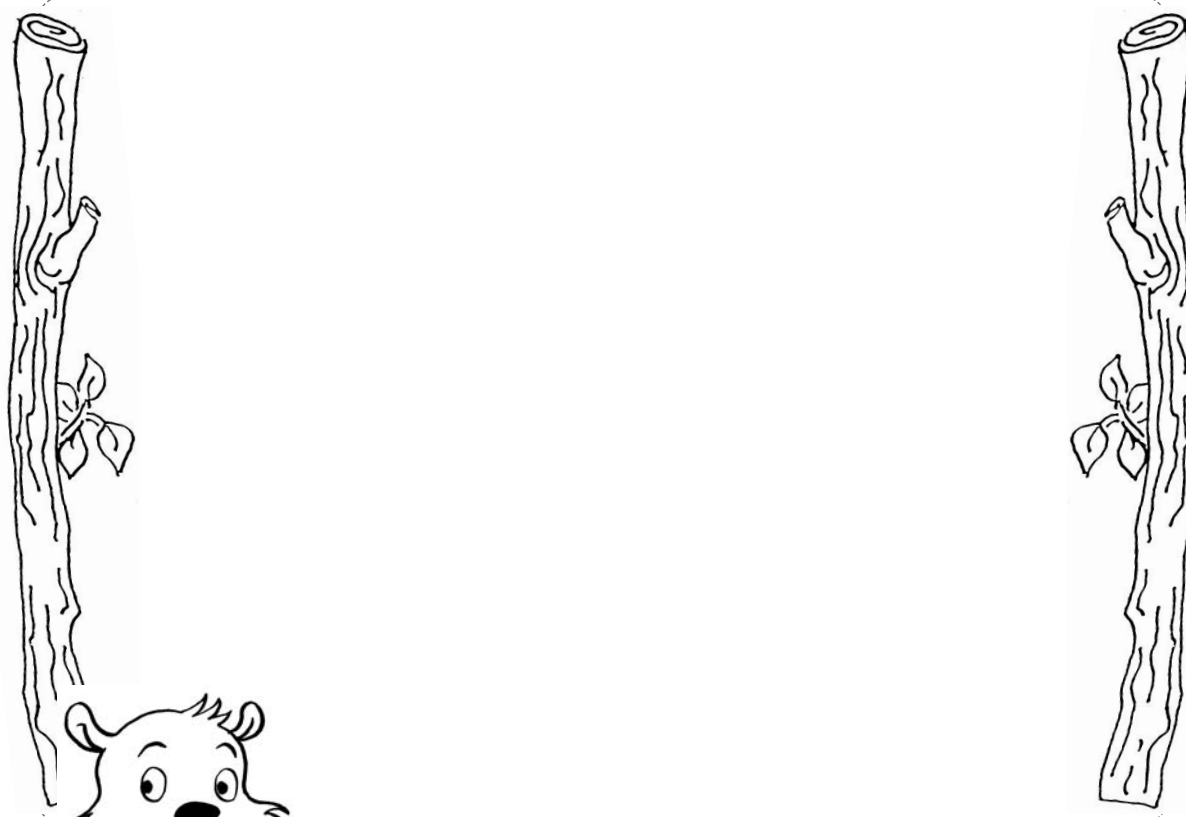
Els Grans Castors són els caps escoltes i ens acompanyen en les nostres aventures a la Colònia

Es diuen _____ **Els seus telèfons** _____

El nostre lema és *Compartir*

Aquest lema vol dir que cada dia t'hauries d'esforçar a ser generós, a respectar a totes les persones i compartir tot el que saps, ajudant els altres castors i a totes les persones que ho demanin. Sempre amb alegria i amb ganes d'aprendre noves coses.

Dibuixa aquí coses que creguis que pots compartir amb els altres castors




La Llei del Castor

El castor comparteix amb alegria i juga amb tothom


Els Consells de Malac


El Malac és un mussol savi del bosc, un personatge pel qual els castors mostren respecte i estima perquè sempre ajuda a la Colònia i ens aconsella què hem de fer per poder ser millors castors.




 *Guarda cada cosa
al seu lloc*

 *Sigues net*

 *Aprèn escoltant*

 *Tingues cura del bosc,
és casa teva*

 *Ajuda els altres
sempre que puguis*

Fes un dibuix per a cada un dels consells de Malac



[6]

La Promesa

*Em comprometo a ser un bon castor
i participar amb alegria a la Colònia*

La promesa dels castors és un dels moments més importants dins la vida de la Colònia. És un moment de celebració on compartim, amb alegria, amb els altres castors tot el que hem après a la Colònia.

La salutació

DIBUIX: El castor té una salutació molt especial que simula les dents dels castors.

El color de la Colònia

El color de la Colònia de Castors és el **BLAU**. Aquest color representa el riu o el llac on viuen els castors. És la base de la piràmide dels colors de les branques.

El tòtem

Representa un castor o el cap d'un castor d'on pengem les cintes dels castors que fem el nostre progrés. El tòtem identifica tota la Colònia i permet observar el progrés de tots els castors.



[7]

El meu agrupament

es diu _____

el cau és el lloc de trobada i està a _____

al poble o barri de _____

Els colors del fulard són _____

Les altres unitats són _____

Com ens organitzem a la Colònia

La Llodriguera

Acostumen a formar-la cinc o sis castors. Té nom d'arbres dels quals els castors traiem la fusta per construir les llodrigueres

La meva Llodriguera és... _____

El Missatger

Cada llodriguera té un representant anomenat Missatger, el castor amb més experiència a la Colònia.

El meu Missatger es diu... _____

Les responsabilitats a la Colònia

Prenem responsabilitats a la Colònia. Tenim responsables del material, del manteniment del cau, de la biblioteca, de la farmaciola...

La meva responsabilitat és... _____

L'Assemblea de presa

És la reunió on es tracten temes importants a la Colònia. S'anomena Assemblea de presa perquè la presa és el lloc construït pels propis castors, i per tant, el lloc ideal per reunir-nos i prendre decisions.

El Rodaveu

És la trobada de tota la Colònia on opinem sobre els altres castors i també de nosaltres mateixos.



Els petits amics del bosc

- **Hola Castors! Sóc Quio, el Gran Castor platejat. Sóc el més vell de tota la Colònia dels castors.**

perquè ens agrada compartir-ho tot entre tots i construir i jugar sempre en equip. Per això vivim tots plegats, repartits en grups de llodrigueres que formen la nostra Colònia.

Visc en un lloc molt lluny, enmig de les muntanyes i les valls, en un bosc ple d'arbres molt alts, grans llacs, sonors rius i animals de totes les mides. Falcons, óssos, cérvols, llops, mussols, esquiroles, llebres i molts d'altres. I entre tots ells, hi vivim el castor, que som els animals més nets, alegres i juganers de tot el bosc.

Ara que ja sabeu qui som i on vivim els castors, m'agradaria explicar-vos algunes històries divertides i sorprenents de la meva Colònia.

Nosaltres els castors som molt espavilats i treballadors. Construïm la nostra llodriguera, que és com anomenen a la nostra casa, als rius, amb branques i troncs que anem arreplegant per tot el bosc. Les nostres eines de treball són les nostres formidables i fortes dents, que ens ajuden a rosegar les branques i els troncs.

Els meus companys són els grans castors Leques, Lemin, Quibu, Rusti, el petit Quid i molts altres castors i amics del bosc, com el mussol Malac.

Als castors ens agrada estar amb la nostra família i els nostres companys. El nostre lema és:

Compartir!



Quid, el petit Castor

Quid era un castor nascut en l'època de les últimes neus, que tot just començava a aprendre moltes de les coses que el farien convertir-se en tot un castor experimentat.

Els seus primers dies van transcórrer a la llogruera de l'estany, que havia estat construïda pels seus pares, feia quatre primaveres, amb troncs i petites branques. I entre totes aquelles branques i



branquillons Quid aprenia a moure les seves potes. Un matí va sentir l'aire fred que es colava per la xemeneia i li va entrar una curiositat irresistible per veure què hi havia fora. Així que es va escórrer pel primer forat que va trobar.

En sortir els seus ulls es van quedar meravellats en veure el reflex d'un gran castanyer a l'aigua.

- Castanyes! –va exclamar Quid, pensant que les podria agafar.

Però quan va fer un salt al damunt del reflex del castanyer, pensant que les castanyes ja serien seves, va sentir per primera vegada a la seva vida, la fredor i textura de l'aigua. Per això Quid, Lemin, Quibu, Leques i Rusti, els castors més vells i experimentats de la Colònia, van esclatar en rialles en veure la innocència del petit Quid.

Lemin i Leques, perquè no se sentís malament, el van ajudar a remuntar la vora del riu, i el primer va dir-li:



- Quid, hauries de ser optimista i no desanimar-te davant les dificultats. Recorda que els castors pugem riu amunt, tot superant qualsevol obstacle per difícil que sigui.

- Molt bé, petit Quid, –va afegir el segon– ara ja has après una de les coses més importants per ser un castor lliure. I ara, també n'aprendràs una altra, capbussant-te a l'aigua del riu.

- Quina és? –va preguntar molt encuriós. Rusti li va contestar:

- Als castors ens agrada estar nets, per això ens rentem i ens banyem sovint. Si tenim cura del nostre cos estarem més sans.

Rusti, un dels grans castors, és molt àgil i fort i li agrada fer molt d'esport. També li agrada tenir cura del seu cos, menjant bé i intentant estar net. És l'encarregat d'ajudar els castors més petits com Quid a aprendre nous esports, com la natació, i a tenir cura del seu propi cos per arribar a ser uns castors forts i àgils com ell.

Fora del riu, Quid va quedar-se embadalit mirant la gran quantitat d'arbres i plantes que s'estenien en totes direccions. En veure la cara de sorpresa de Quid, Lemin, el reflexiu castor, va començar a explicar-li la vida del bosc.

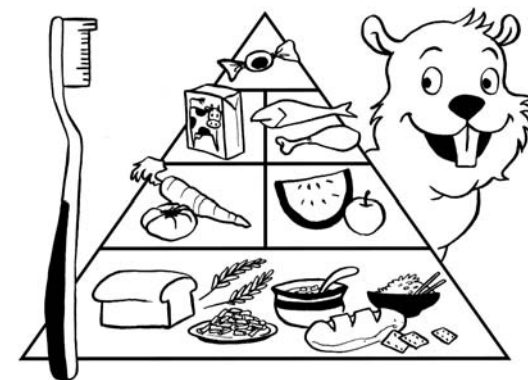
- La nostra vida depèn d'aquest gran bosc; d'ell ens alimentem, igual que altres animals.

Quid seguia ben encuriós, olorant les flors i les plantes i jugant amb els insectes. I per fer-li entendre la importància que tenia el bosc per als castors i els altres animals, Lemin va afegir:

- Els castors hem de tenir cura de la natura, dels rius, animals i plantes. Gaudim del medi sense destorbar-lo ni embrutar-lo, ni fer-hi mal. El bosc també és la nostra casa i tots els animals són els nostres amics.

I així va ser com Quid va començar a conèixer la vida del bosc i de la Colònia, la seva casa.

La vida a la Colònia



Un dia, de bon matí, Quid es va llevar de la llogruera, una mica marejat i amb un gran mal de panxa.

Els castors som democràtics, això vol dir que tot ho decidim entre tots, si no hi ha acord respectem les decisions que prenen la majoria. Aquestes decisions es prenen a l'Assemblea de presa.

L'Assemblea de presa és la reunió de tota la Colònia on es treballen els temes importants. La presa és el lloc construït pels propis castors.

Tots els castors reunits van decidir que treballarien en la construcció d'un dic nou, que serviria per mantenir l'aigua en un nivell prou alt per nedar lliurement, retenint el corrent del riu.

Rusti el va anar a cercar perquè vingués a ajudar-los en la construcció del dic, però al poc de mirar-lo, es va adonar que Quid no feia gaire bona cara.

- Què et passa Quid?

- Em sembla que ahir vaig menjar massa dolços per sopar –va contestar Quid, adolorit.

Acte seguit, Rusti va fer-li una reflexió molt important sobre el fet de menjar dolços:

- El castors hauríem de menjar aliments ben nutritius per ser àgils i forts i per tenir unes dents fortes i sanes. I és que les dents són molt importants per als castors.

Amb una mica de descans i paciència Quid es va trobar molt millor, i va anar amb la resta a rentar-se al riu.



Després de la neteja de rigor del matí, mentre els petits s'assecaven al sol, cautelosament Leques es va apropar a l'esquena de Lemín, i amb una lleugera empenta... Xofff!!! Lemín de cap a l'aigua. Grans rialles van ressonar per tot el bosc, entre elles les del remullat, que, tot somrient, va dir a tothom:

- A un castor li agrada estar alegre i de bon humor.

- Bé, prou! Començarem el dia reconstruint el dic... Així que, tots a treballar!- va dir Leques amb gran ànim.

Al gran castor Leques li agrada molt jugar i treballar al costat de tots els castors de la

Colònia i fer nous amics i amigues. També s'encarrega de reunir tota la Colònia amb els seus cops de cua.

Treballant alegrement i amb molta coordinació el temps va passar molt ràpidament.

Al migdia Leques va picar l'aigua amb la cua repetidament – Splash!, splash! – que significa: Tots a menjar!

Dos dels castors es disputaven aferrissadament una branca:

- Torna'm la meva branca! L'he vista primer! –deia Quid.

- No, no, l'he vista jo primer –rondinava Quimazi.

Leques, apropant-s'hi, va preguntar:

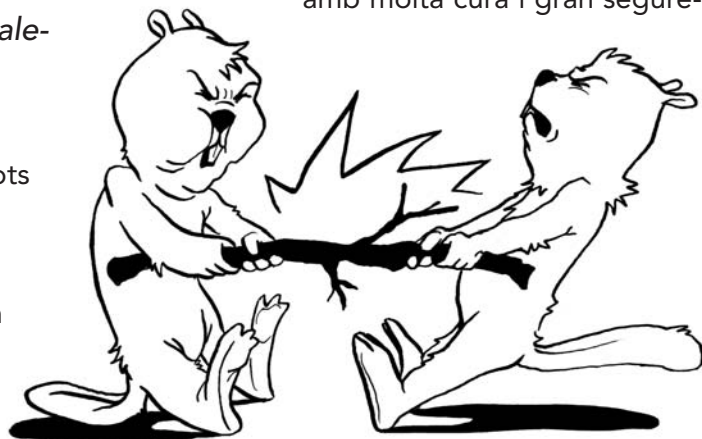
- Què passa aquí? Què són aquests crits, castors?

- Aquest, que em vol prendre la branca. –va remugar Quimazi.

- Doncs no, és ell qui me la vol prendre a mi- va queixar-se Quid, quasi a punt del plor.

- Bé, això ho arreglo jo ràpidament; doneu-me la branca.

Aleshores, Leques va agafar la branca amb molta cura i gran segure-



tat i davant els dos intrigats castors, va dir:

- Els castors hauríem de ser generosos i compartir-ho tot amb la resta de la Colònia.

Quid i Quimazi van picar tots dos les seves cues, en senyal de reconciliació i alegria.

Al vespre tots els castors es van reunir amb Rusti al mig de l'estany. Aquest els ajudava a aprendre a nedar, combinant la natació amb el joc.

- Apa nois, que la riba esquerra ens espera –tots es dirigien cap allà, però...– Quid, despistat, que aquesta és la dreta! I tu, Capi, què portes a la boca?

- Bufa! –va dir aquest– gairebé m'empasso un peix!

Els alegres castors van esclatar a riallades en veure la boca d'en Capi.

- A veure, us he dit moltes vegades que quan nedeu per sota l'aigua mantingueu la boca tancada. A boca tancada no entren peixos- va dir Rusti.

- És que estic fart de nedar –va dir Capi-, m'estic avorrint molt. Rusti li va contestar carinyosament, però seriós alhora:

- Un castor hauria d'evitar queixar-se. Es tracta d'escoltar els consells dels grans castors, ja que ells ens ajuden a escollir la decisió més encertada.

- És que vull tornar a la llodriguera, amb els meus pares- insistia el petit Capi.

Rusti no perdia ni un xic de paciència:

- També és important poder arribar a ser un castor independent i lliure, que no tingui por de conviure fora de casa, lluny de la nostra família. I és que, per a un castor, és molt important que les coses que cal aprendre es facin amb la resta de castors, perquè ells són els millors companys d'aventures que pot tenir.

En comprendre-ho, el castor va deixar de queixar-se i va continuar molt alegrement la classe aquàtica.

Més tard, i en un racó del bosc, els castors, i entre ells Quid, van trobar-se Quibu, assegut en un tronc, descansant després d'aquell dia tan esgotador. Es van apropar a ell i li van demanar que els expliqués una de les fantàstiques històries que sabia.

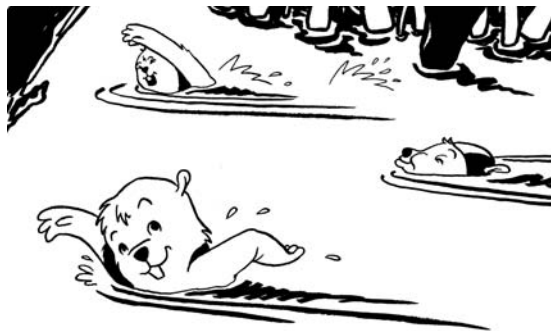
Quibu és un gran castor alegre i afectuós, i li agrada demostrar-ho amb els que estima.

- Està bé. –va dir Quibu– Avui us explicaré què li va passar a Quio i com va ser que es va convertir en un castor platejat, que dominava totes les llengües dels animals del bosc.

I davant dels ulls expectants dels castors, va relatar la increïble història de Quio...



Quio, el gran castor platejat



Quio era un dels castors més ràpids de la Colònia. Mentre ell nedava amb força, les onades dels seus moviments s'elevaven arribant fins a les vores de l'estany.

Plis, plas, no sabia perquè nedava en aquella direcció, però va pensar que tindria alguna cosa a veure amb el cel tempestuós que hi havia. Just aleshores van aparèixer uns llamps i els seus sorollosos trons.

- Oh, no! –va exclamar– sembla que caurà una altra tempesta!

Encara no ho havia acabat de dir quan un núvol molt dens de colors molt llampanants i vistosos, que va suposar màgic, va cobrir tot l'estany. Tot d'una, el vent va parar de bufar i les fulles dels arbres van deixar de moure's i de fer soroll. Un gran silenci, ben intrigant i misteriós, es va apoderar del bosc sencer. Aleshores, sense que haguessin passat més de tres segons, una pluja estranya va començar a caure, i tots, excepte Quio, es van posar sota cobert. Al moment, els castors i els altres animals del bosc es van quedar meravellats.

- Oh!, mira Leques, –va dir Lemin– mira la pluja, no és una pluja normal, cada

gota brilla com si fos un diamant.

- Sí! És fantàstic! És una pluja de colors! – va murmurar Rusti amb la seva veu.

Quio es va asseure en el tronc més gran de l'estany, el corcat roure que des de temps immemorials s'alçava al centre de l'aigua.

De sobte, sense que ningú no ho esperés, un gran llamp li va caure al damunt, però en comptes de cremar-lo, el va envoltar d'una llum tan brillant, que va enlluernar la resta d'animals presents. Tots van pensar, ben trists, que aquesta era la fi del poderós castor. Però aquest resplendor tan estrany va produir en ell un canvi inexplicable i alhora magnífic.



Quio, s'havia tornat platejat, des del cap fins a la cua. Ni ell mateix no s'ho creia. Se sentia estrany. Sabia que alguna cosa en ell no era com abans.

Ningú no entenia res, però la pluja fantàstica havia desaparegut deixant darre-se un Arc de Sant Martí gegant, que travessava tot el cel, i els reflexos del qual omplien el bosc de colors més fantàstics i espectaculars encara.

Molt lentament, els castors van anar sortint dels seus refugis fascinats pel meravellós espectacle.

Un bon grapat d'animals de totes les espècies s'havien apropat a l'estany atrets per l'esdeveniment. Una parella de llúdries que es trobaven a prop del Quio comentaven la mena de castor que era.

- Com pot ser de color platejat? – va dir la llúdria més petita.

- No, no és un castor – va dir la gran, que va resultar ser la mare.

- Doncs clar que sóc un castor – va contestar ofès Quio.

Aleshores les llúdries es van quedar sorpreses perquè el castor platejat els havia contestat en el seu llenguatge, cosa que fins ara només aconseguia Malac, el vell i savi mussol, que era l'únic capaç de parlar amb totes les bestioles, grans o petites, en els seus diferents idiomes.

Quio també estava sorprès, i més encara quan va entendre el que udolaven uns llops a la vora de l'estany, el que piulaven uns ocellets, el que enraonaven entre ells tres petits esquiroles. I va comprendre així que el bany de llum l'havia dotat del poder de comunicar-se amb tots els animals del bosc. Ara podria entendre's amb tothom i així comprendre millor les diferents maneres de ser i de pensar dels altres éssers. Era fantàstic i es va dir:

- És important comunicar-se amb els altres, per saber què n'opinen i què en pensen. I quins són els seus sentiments o idees. Així es pot saber què volen o si tenen gana o son o estan contents o tristos.

Sentint-se veritablement transformat, va colpejar la superfície del llac amb la seva

cua convocant la Colònia. Els va dir que, de la mateixa manera que podia parlar el llenguatge castor, podia fer-ho en qualsevol dels llenguatges que poblaven el bosc. I per demostrar-ho va pronunciar algunes paraules en l'idioma dels llops, dels esquiroles, dels ratolins i de molts altres animals.

- Quina gran responsabilitat la teva, Quio –va dir Lemin amb la seva veu profunda– Ara, seràs capaç d'entendre moltes coses més.

I en efecte, Quio, amb el pas del temps va saber molts dels costums de la resta d'animals. I va ajudar els castors a aprendre moltes coses, i alhora, també ajudava a aprendre els costums d'aquests als altres animals, creant-se un gran intercanvi de coneixements i generant-se una gran revolució a tot el bosc.

Quio es va convertir, aleshores, en el gran castor encarregat de guiar els castors a descobrir allò desconegut, contribuint a resoldre tots els seus dubtes per cercar les seves pròpies respostes i opinions.

Des d'aleshores, i gràcies a Quio, es diu que al bosc tothom és molt més amic.



Malac, el vigilant nocturn

Un xiuxiueig va sorgir en la càlida i silenciosa nit. Era un so habitual, que tots els animals escoltaven amb gran deteniment; però els més petits de cada espècie es van sorprendre en sentir "Uhú, Uhú!!, sense arribar a veure qui el produïa. Miraven a tot arreu, però la seva única visió eren ombres negres; de sobte, tot havia desaparegut per a ells, la foscor els cobria i envoltava.



En la profunditat del bosc, d'aquell lloc on havia vingut aquest udol, hi havia ni més ni menys el mussol Malac, l'animal més vell del bosc que amb el temps, i gràcies a la seva saviesa, sabia parlar tots els llenguatges dels animals igual que Quio.

Malac només udolava quan el sol ja havia marxat i les llums intermitents de les estrelles poblaven l'univers. Així que, com que les estimava tant, la seva vida s'havia reduït a la nit, convertint-se en un vigilant nocturn.

- Uhú, Uhú! –va sonar novament. El so va sorgir d'entre les branques d'un enorme arbre. Allà es trobava el gran mussol de plomatge bru, amb taques fosques. S'agafava a una branca amb les seves potes emplomades, en posició vigilant i en plena observació nocturna.

De sobte Malac es va inquietar, alguna cosa estranya es deixava endevinar al cel; amb els seus grans ulls ataronjats va intentar veure de què es tractava, però un núvol de fum li ho impedia.

- Deu tractar-se d'un incendi –va pensar ràpidament.

I va començar a udolar amb totes les seves forces i en totes les llengües.

- Uhú, Uhú! A tots els animals del bosc! Correu! El bosc s'incendia! Correu! Però, i les plantes? –va pensar; les plantes no poden córrer, la seva arrel està sota terra, i per tant la seva vida corre perill.

I buscant una altra solució per al seu estimat bosc, es va quedar mirant fixament els joves castors, que sortien de l'estany. El seu avís havia posat en moviment a tot animal vivent, que escapaven del foc.

Malac va volar ràpidament cap a la Colònia.

- Necesito parlar amb els Grans Castors –va cridar– la vida del bosc depèn d'això.

Al moment aquests estaven al costat de Malac, desconcertats en ser requerits pel savi vigilant nocturn.

- Necesito la vostra col·laboració. Estimo els arbres i les plantes, i vosaltres



sou els únics que podeu fer alguna cosa per ells. Nosaltres podem córrer, volar, en definitiva, allunyar-nos del foc que s'apropa. Però les plantes no, la seva arrel els ho impedeix, i moriran a no ser que l'aigua cobreixi ràpidament tot el bosc. I vosaltres sou els qui domineu l'aigua d'aquest estany.

Els Grans Castors es van mirar els uns als altres, i sense dir res van córrer cap al dic.

- Apa castors! –va cridar Quio– Cal destruir el dic per salvar el bosc!

- Riu amunt! –van cridar-se, els uns als altres, per donar-se ànims.

Tota la Colònia va posar mans a la feina i en uns segons l'aigua va començar a córrer lliurement per tots els costats, sufocant així el gran incendi.

Així, gràcies a Malac i als castors de l'estany, va florir el bosc novament aquella primavera.

Des d'aquell dia tota la Colònia sent una gran estima per Malac i els joves castors s'entretenen sovint escoltant-lo quan es fa fosc.

Els Grans Castors, en comprovar l'efecte que produïen les històries de Malac en els petits castors, van decidir parlar amb ell.

- Mira Malac –li van dir– ens agradaria que els expliquessis coses relacionades amb la vida al bosc i què ha de fer tot castor en la nostra Colònia.

- D'acord –els va contestar sense haver-ho de pensar gaire, ja que ell es trobava molt a gust amb els joves.

I així Malac era l'encarregat d'explicar a tots els castors més joves tot allò que ell sabia, el que havia après durant tants anys del bosc i dels seus habitants

I amb les seves històries, els castors van aprendre moltes coses. A més a més, el mussol savi també donava uns consells molt importants als joves castors als quals van anomenar els Consells de Malac:



- *Guarda cada cosa al seu lloc*



- *Sigues net*



- *Aprèn escoltant*



- *Tingues cura del bosc, és casa teva*



- *Ajuda els altres sempre que puguis*

Cada consell està assignat a un dit de la mà. El primer consell correspon al dit menutell, el segon, a l'anular; el tercer, al mig; el quart, a l'índex; i el cinquè, al polze)

El comiat dels Castors

Va despertar-se un sol especialment brillant. Gairebé tots els castors estaven al centre de l'estany, i Leques i Lemin apressaven la resta perquè anessin a la reunió, ja que aquell seria un dia molt important. Després d'haver estat uns castors exemplars, Quid i Capi anaven a donar un pas molt important. Abandonaven la Colònia perquè ja estaven preparats per sortir i conèixer molt més món, encara que sabien que sempre podrien mantenir l'amistat amb els seus vells companys, seguint les seves passes i recordant el lema de la Colònia:

Compartir!

Estaven molt atents a la cerimònia, ja que eren conscients que suposava un pas decisiu a la seva vida.

Quio, més platejat que mai, i situat sobre el roure del centre de l'estany, els va indicar amb la cua que havien de donar una volta al seu voltant.

Amb aquest moviment va començar a formar-se un remolí al centre de l'estany. Aquest va anar atraient cap al centre, primer les plantes, i poc a poc als castors. Quan estaven al centre formant una pinya, l'aigua va començar a elevar-se formant una columna de castors, plantes i líquid. Els qui estaven a la vora van poder observar com l'aigua cobria per complet els seus amics.

La columna va anar pujant lentament i quan ja gairebé tocava el cel, es va descomposar en una rosada daurada que es va escampar per les ribes deixant-hi els joves castors. Però si no eren castors!

- Les nostres potes s'han allargat! I les nostres cues han desaparegut! – exclamaven entusiasmats. Increïble, havien passat de ser castors a ser llobatons. – Quedant-se d'allò més sorpresos, van veure un Estol de Llops que s'apropava a ells per donar-los la benvinguda.

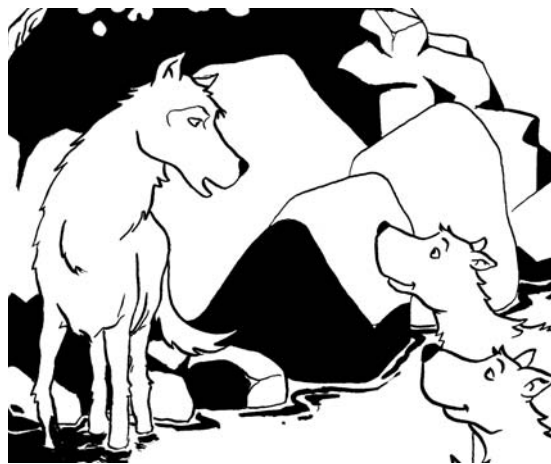


El llop més savi s'hi va apropar i els va dir:

- Sóc Akela, el cap dels llops, del Poble Lliure, i vosaltres sou els nous llops. Haureu d'aprendre de la natura a través de nosaltres, els Vells Llops. Ara us donem la benvinguda i us desitgem el mateix esperit per seguir en l'Estol i ajudar-lo com ell us ajudarà a vosaltres. El món és més gran ara per vosaltres.

Però els nous llobatons no estaven gens espantats perquè sabien que els llops serien molt bons amics i els ajudarien a aprendre un munt de coses.

L'Estol els va esperar i amb un crit final de benvinguda es van integrar dins el meravellós món del Poble Lliure.



Participem i decidim. Construïm dics

Pensem el dic...

A l'Assemblea de presa, amb tots els castors units, exposem el nostre desig, allò que ens agradaria realitzar amb els nostres companys: una festa, un viatge, una obra de teatre, on volem anar d'excursió, qui ens agradaria que visités la Colònia

Escollim el dic...

Debatem amb l'objectiu de concretar la Construcció i passem a escollir entre totes les propostes, una de definitiva que sigui objectiu de tota la Colònia. Sovint prendrem una decisió i potser la nostra proposta o la que més ens agradava no serà l'escollida

Preparem el dic...

Preparem diversos tallers amb el suport dels Grans Castors. Ho deixarem tot enllestit per començar a construir. Cada un de nosaltres tenim una responsabilitat que hem de portar a terme per tal que puguem construir el dic

Construïm el dic...

Quan tot estigui preparat passarem a l'acció... Un munt de sorpreses ens esperen quan ens disposem a construir el dic!

Diem què ens agrada i què no del dic

Després de la realització del dic, ens reunim a la Colònia, a l'Assemblea de presa, i veiem com ens ho hem passat, què ha sortit bé, què ha sortit malament i per què

Els castors celebrem que ja tenim el dic construït

Amb els resultats d'aquesta reflexió, siguin bons o menys bons, però sempre positius, fem una festa per celebrar la construcció del dic



Pensa lliurement, segueix la teva estela...

Aquest és l'espai reservat per al teu progrés. Exposar el teu plantejament de superació personal i de contribució a la Colònia. Pensa-ho bé i parla-ho amb els Grans Castors, ells t'ajudaran a plantejar les teves esteles...



Estany de Lemín

Hola Castors, sóc Lemín, un Gran Castor. M'agrada molt divertir-me, cantar riure i jugar, però sobretot, aprendre noves coses i millorar allò que ja conec. Us explicaré moltes històries que he après sobre el bosc, i us ajudaré a aprendre moltes coses noves que segur que us interessin. Demana'm ajut per trobar les esteles que vols treballar.



Estany de Leques

Sóc Leques, un Gran Castor. M'agrada molt jugar amb tots els castors de la Colònia i fer nous amics i amigues. Sóc l'encarregat de reunir tots els castors de la Colònia. T'ajudaré a treballar totes les esteles que decideixis.



Estany de Rusti

Sóc Rusti, un castor molt àgil i fort que mi agrada l'esport. M'agrada tenir cura del meu cos, menjant bé i intentant sempre estar net. Amb mi practicareu molts esports, sobretot la natació, el meu esport preferit. També us ajudaré a aprendre nous jocs amb els quals tots plegats ens divertirem. Demana'm l'ajut que necessitis per treballar les teves esteles.



Estany de Quibu

Em dic Quibu, sóc un Gran Castor. Sóc alegre i afectuós, i m'agrada demostrar-ho amb les persones que estimo. Un somriure val més que mil paraules, somriu als altres i ho comprovaràs. T'ajudaré a treballar totes les esteles que decideixis.



Estany de Quio

Em dic Quio i sóc el castor platejat. Sóc l'únic castor que puc comunicar-me amb la resta d'animals del bosc. M'agrada pensar molt les coses que faig i descobrir com sóc. També sóc molt curiós i observo com són els altres castors de la Colònia. Estaré al teu costat per ajudar-te en les teves esteles.

Segueix els punts...

COMPARTIR

(lema de castors)

Recordes els consells que ens dona Malac?

Pots fer un gran dibuix explicant el significat de la llei del castor?





Cuada de Lemin

Hauries d'adaptar-te i de conèixer el funcionament de la Colònia. Quan et sentis feliç, còmode i participis activament de forma alegre i constant a la vida de Colònia seràs un castor més feliç.

Estany de Lemin



Estany de Leques

Estany de Rusti



Estany de Quibu



Estany de Quio

Quines coses he après al llarg d'aquest temps?

La promesa de castors

*Em comprometo a ser un bon castor
i participar amb alegria a la Colònia*

Vaig decidir fer la promesa

A

El dia

Enganxo una foto o faig un dibuix





Cuada de Leques

Comences a assumir tasques i una actitud de compromís cap a la vida de la Colònia. Cal que siguis conscient del teu paper dins la Colònia i com t'esforces i treballes per millorar...

Estany de Lemín



Estany de Leques



Estany de Rusti

Estany de Quibu



Estany de Quio

Quines coses he après al llarg d'aquest temps?



Cuada de Quio

Estàs al servei de la resta de castors. Hauries d'aprendre a ser l'exemple dels companys que acaben d'arribar a la Colònia per estar al seu costat. Hauries de prendre la iniciativa exposant les teves idees...

Estany de Lemín



Estany de Leques



Estany de Rusti

Estany de Quibu

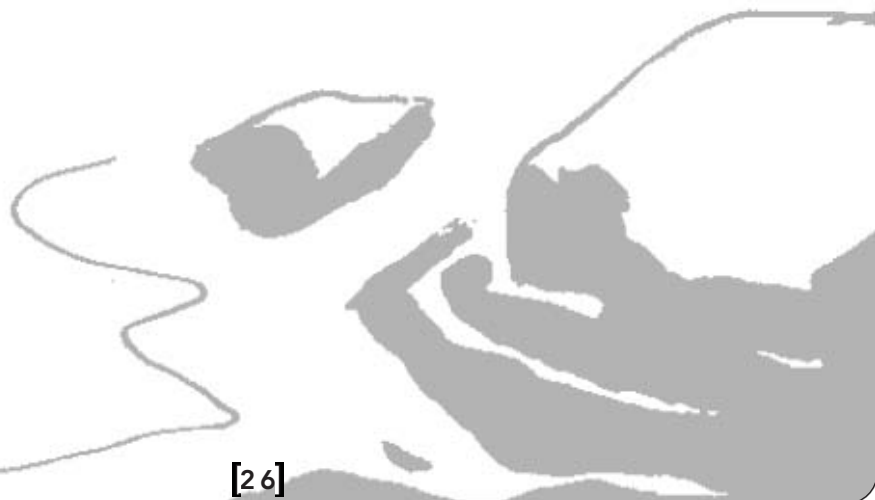


Estany de Quio

Quines coses he après al llarg d'aquest temps?

Reflexions a l'estany

Dibuixa i escriu totes aquelles coses que consideris importants de les teves històries a la Colònia.



El moviment laic i progressista

Un ampli ventall d'iniciatives
a favor de la llibertat i la felicitat de les persones

Esplais Catalans, l'Escola Lliure El Sol, la cooperativa Entorn,
la Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia, la Fundació Terra,
l'Associació de Casals de Joves de Catalunya
i Acció Escolta de Catalunya
formen el Moviment Laic i Progressista.

En el terreny de l'acció política i social,
l'MLP reivindica la salvaguarda de la dignitat humana
i l'autodeterminació de les persones
contra qualsevol limitació o pressió injusta.

L'MLP està compromès amb un impuls de canvi
de la societat a favor del lliure pensament, de la tolerància,
la diferència, els drets humans i la ciutadania.





edicions col·lecció Quaderns d'educació popular

